

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT JOAN SERRA
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
JOAN RUSIÑOL
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÉS
LLENGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
EDITOR
ANTONI BASSAS
DIRECTORS DE NEGOCI
ANTONI M. PIQUÉ
(EXPERIÈNCIA D'USUARI)
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ
I PROMOCIONS)
MARC ERRA
(MÀRQUETING I E-COMMERCE)
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

LA CITA

“ La Unió Europea ha estat el millor invent del món per avançar cap a la pau

John Bruton

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

Teoria i pràctica contra la desigualtat

L'economista francès Thomas Piketty acaba de publicar la traducció anglesa del seu *Le Capital au XXIe siècle*. L'obra estudia la desigualtat econòmica en la història, especialment la contemporània i del segle XX, i ofereix receptes i solucions per limitar els efectes de la desigualtat en les economies desenvolupades. L'estudi de Piketty ha rebut, doncs, grans elogis d'economistes neokeynesians, progressistes, i l'esquerra en general d'arreu. Això ha estat especialment cert als Estats Units, on l'obra està rebent una atenció privilegiada de l'esquerra americana. Forma part d'un element més en les lluites contra la desigualtat que s'estan lliurant tant a nivell polític i acadèmic com en l'activisme de grups i organitzacions molt diversos.

Diumenge el diari ARA publica una entrevista al mateix Piketty i sengles articles dels columnistes del *New York Times* Paul Krugman i David Brooks, que reaccionaven positivament i negativament a les seves tesis. El debat és molt viu als Estats Units, com també hauria de ser-ho a Catalunya. No debades, el periodista Ryan Cooper ha assenyalat al setmanari *The Week* que l'obra de Piketty posa les bases per al renaixement del socialisme americà. La resposta: Tim Shenk, doctorand en història a la Universitat de Colúmbia, ha publicat recentment un llarg article al setmanari *The Nation* en el qual ressenya el llibre de Piketty, alhora que descriu el ressorgiment intel·lectual del marxisme als Estats Units. Dos dies després de la publicació de l'article, Ross Douthat, columnista estrella al *New York Times*, escrivia sobre l'article de Shenk. ¿La interpretació del llibre ja és més important que el llibre? Shenk pertany als Millennial Marxists, joves professionals i intel·lectuals formats en un marxisme heterodox i crític. Volen avançar una agenda política progressista i igualitària. S'agrupen al voltant de la revista radical i socialista *Jacobin*. L'article de Shenk no solament lliga de manera essencial les tesis de Piketty a aquest nou marxisme americà, sinó que evoca el que s'està convertint en l'element d'origen i justificador de tota lluita contra la desigualtat: Occupy Wall Street.

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR,
UNIVERSITAT DE COLUMBIA

Shenk ha de reconèixer que els joves marxistes americans van ser els primers a criticar Occupy Wall Street i els darrers a unir-s'hi, un cop el seu èxit i abast ja eren evidents. Després que Zuccotti Park fos desocupat el 15 de novembre del 2011, els joves intel·lectuals marxistes van començar la llarga marxa d'apropiació. David Marcus, també doctorand en història a la Universitat de Colúmbia, va publicar la peculiar interpretació marxista d'Occupy Wall Street a la revista *Dissent* la tardor del 2012. En línies generals, reconeixia la gran força espontània i anarquista de l'organització local i horitzontal del moviment Occupy, però acabava advocant per una certa estructuració vertical, tradicional, tot obviant paradoxalment els precedents històrics, teòrics i pràctics, que entroncaven amb Occupy Wall Street.

Per molt que els Millennial Marxists vulguin presentar-se com una heterodòxia crítica al mateix marxisme, hi comparteixen uns punts irrenunciabls. Aquests nous marxistes parteixen d'un substrat altament intel·lectualitzat, són poc o gens propensos a l'acció i l'activisme, proposen receptes de més o menys autoritarisme o estatisme, i compten amb diversos graus d'acceptació del règim polític vigent. En el fons, una gran part d'aquests joves marxis-

tes procedeixen del desencant de l'administració Obama i la lentitud o absència de les reformes promeses. En molts casos, l'anàlisi marxista els ha permès de reconduir la teoria i pràctica política, més la teoria que la pràctica.

Quin és, doncs, l'autèntic espectre de l'esquerra americana plenament expressat a Occupy Wall Street? Com ja he dit en alguna altra ocasió al diari ARA, això pertany a un ampli i indefinit grup de gent que no respecten canons ideològics i que advoquen per un heterodox radicalisme democràtic, legal i econòmic basat en el pragmatisme, els interessos i opcions múltiples. És a dir, el fenomen Occupy pertany a una estranya combinació d'anarquistes clàssics amb anarquistes no tan clàssics, i anarquitzants diversos. De llibertaris, llibertarians i espontanis passavolants, vaja. Dues obres cabdals desfan els castells teòrics i apropiacions impròpies dels Millennial Marxists. D'una banda, l'obra *Translating anarchy: the anarchism of Occupy Wall Street*, de Mark Bray, amic i doctorand en història a la Universitat Rutgers –la cosa va d'historiadors–. De l'altra, *Thank you, anarchy: notes from the Occupy Apocalypse*, de Nathan Schneider, escriptor i periodista independent. Aquesta és l'autèntica teoria i pràctica d'Occupy Wall Street.

L'obra de Thomas Piketty no és marxista per definició i, tanmateix, els joves marxistes americans se l'han volgut fer seva pocs dies després de la publicació. Occupy Wall Street tampoc va ser marxista per definició, i els marxistes l'han volgut interpretar i apropiat-se-la a la seva manera. Amb la seva importància i capacitat intel·lectual, els Millennial Marxists poden convertir-se en els futurs pensadors i líders del progressisme americà, i, per extensió, del Partit Demòcrata. Aquí rau la seva autèntica força, futura.

GETTY

Els joves marxistes americans van ser els primers a criticar Occupy Wall Street i els darrers a unir-s'hi

L'obra de Thomas Piketty no és marxista per definició i, tanmateix, els joves marxistes americans se l'han volgut fer seva